

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 października 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa (...) spółki komandytowej z siedzibą w Ł. przeciwko P. M. o zapłatę 10.000,00 zł oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 21 czerwca 2010r. (...) (...) (...) (...) (...) Z. Ł., M. Ż. spółka jawna w Ł. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. umowę ochrony fizycznej ochrony obiektu położonego w Ł. przy ul. (...).

W dniu 19 kwietnia 2011 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w sprawie XII GC 436 11 wydał nakaz zapłaty, na podstawie którego na rzecz (...) Z. Ł., M. Ż. spółka jawna w Ł. została zasądzona od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwota 11.819,36 zł wraz z odsetkami w wysokości 20 % w stosunku rocznym oraz kwota 2.565,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(...) Z. Ł., M. Ż. spółka jawna w Ł. została przekształcona w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową w Ł..

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2012 r. Komornik przy Sadzie Rejonowym w K. - A. M. umorzył postępowanie wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. z uwagi na stwierdzenie bezskuteczności egzekucji.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo było bezzasadne.

Zgodnie z art. 299 k.s.h. powódka miała prawo do dochodzenia należności od pozwanej jako członka zarządu spółki, w przypadku gdyby egzekucji wobec spółki okazała się bezskuteczna.

Powódka załączyła stosowne postanowienie Komornika z dnia 27 czerwca 2012 r., z którego wynikało, iż postępowanie egzekucyjne wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji.

Powódka zapomniała jednak wykazać, że pozwana była członkiem zarządu spółki (...).

Powódka nie załączyła stosownego odpisu KRS dotyczącego spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., a tym samym nie wykazała podstawowej przesłanki odpowiedzialności członka zarządu.

Mając powyższe na uwadze. Sąd Rejonowy na podstawie art. 299 k.s.h., art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., art. 316 k.p.c. oddalił powództwo. (wyrok k. 76, uzasadnienie k. 80-81).

Apelację od wyroku z dnia 21 października 2013 roku złożyła powódka, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1/naruszenie przepisów postępowania:

a/ art. 228 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na:

- pominięciu faktu znanego sądowi z urzędu, a to informacji że pozwana pełniła funkcję prezesa zarządu w sytuacji gdy sama pozwana przyznaje ten fakt w sprzeciwie od nakazu zapłaty;

- pominięciu faktu znanego sądowi z urzędu a to informacji, że pozwana pełniła funkcję prezesa zarządu w sytuacji, w której do przedmiotowych akt sprawy załączone były w trakcie orzekania - o sygnaturze XII GNc 436/11 i sąd

przeprowadzał dowód z tychże akt o czym świadczy fakt, że pełnomocnik powódka wnosił o ich załączenie w pozwie z dnia 26 lipca 2012 r., a sąd nie wydał w tym zakresie postanowienia o oddaleniu dowodu;

- pominięciu faktu znanego Sądowi z urzędu w postaci informacji o pełnieniu funkcji członka zarządu przez pozwaną w spółce (...) sp. z o.o., w sytuacji gdy informacja ta jest dostępna w rejestrze publicznym, powszechnie dostępnym w postaci Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego (<https://ems.ms.gov.pl>), a tym samym nie wymagająca prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego;

b/ art. 229 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na pominięciu przez Sąd pierwszej instancji okoliczności przyznanej przez pozwaną - w treści sprzeciwu -

- dotyczącej pełnienia przez nią funkcji prezesa zarządu w spółce (...) sp.

z o.o., w okresie powstania i wymagalności zobowiązania (...) sp. z o.o. wobec powódki, w efekcie braku wymogu prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego, w tym wymagającego przedstawienia odpisu aktualnego z Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącego spółki (...) sp. z o.o.;

c/ art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dokonaniu oceny dowodów w sposób selektywny, bez wszechstronnego rozważania materiału dowodowego oraz sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania, poprzez:

- pominięcie oświadczenia pozwanej zawartego w sprzeciwie w przedmiocie przyznania okoliczności pełnienia przez nią funkcji prezesa zarządu spółki (...) sp.

z o.o., a tym samym odmówienie mocy dowodowej temu oświadczeniu i w efekcie uznanie za istotne przeprowadzenie postępowania dowodowego na tą okoliczność;

- pominięcie, jako części materiału dowodowego, dokumentów znajdujących się

w aktach sprawy o zapłatę p-ko (...) sp. z o.o. o sygn. akt XII GNC 436/11, załączonych w trakcie postępowania przed Sądem pierwszej instancji do akt niniejszej sprawy, w których to aktach znajdowała się pełna dokumentacja roszczenia powódki, w tym odpis z KRS spółki (...) sp. z o.o., z którego wynikało, iż pozwana jest prezesem zarządu spółki (...) sp. z o.o., a tym samym odmówienie im mocy dowodowej;

2/ błędnego ustalenia stanu faktycznego - tj. pominięcia przez sąd przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy faktu, że niezależnie od przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, pozwana złożyła oświadczenie w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 30.11.2012 r., w którym wyraźnie i jednoznacznie przyznała, że funkcję prezesa zarządu w (...) sp. z o.o. pełniła - a zatem była podmiotem, który odpowiada za zobowiązania spółki, gdy egzekucja z majątku spółki okazała się bezskuteczna- a który to fakt, gdyby był prawidłowo ustalony przez sąd, stanowiłby okoliczność przesądzającą o zasadności powództwa.

Skarżąca wskazując na powyższe uchybienia wniosła o:

1/ zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie powództwa w całości;

2/ zasądzenie na rzecz powódki od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów postępowania zastępstwa prawnego wg norm przepisanych. (apelacja k. 83-90)

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji. (protokół z rozprawy apelacyjnej k. 111 – 113)

Sąd Okręgowy, Sąd Gospodarczy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Dodatkowo Sąd Okręgowy ustalił:

Kwota zasądzona nakazem zapłaty z dnia 19 kwietnia 2011 r. jest wymagalna:

- 4.958,08 zł od 14 sierpnia 2010r.;

- 4.880,00 zł od 14 września 2010r.;

- 1.981,28 zł od dnia 28 września 2010r. (dowód: kopie faktur VAT: nr (...) z 31 lipca 2010r., nr (...) z 31 sierpnia 2010r., nr (...) z dnia 14 września 2010r. k. 16-18 akt XII GNc 436/12)

Prezesem jednoosobowego zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. była pozwana P. M.. Prokurentem samoistnym i większościowym wspólnikiem jest B. M.. (dowód odpis z KRS nr (...) k. 26 – 31 akt XII GNc 436/12)

Pozwana nie jest prezesem zarządu wyżej wymienionej spółki od 15 czerwca 2011r. Rezygnację z pełnionej funkcji złożyła w siedzibie spółki. (okoliczności przyznane w trybie art. 230 k.p.c.)

Powyższe uzupełniające ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dowodów z dokumentów powołanych w uzasadnieniu, których autentyczność ani też treść nie była przez strony kwestionowana w toku postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty złożonym w dniu 15 listopada 2012 roku (k. 31) pozwana oświadczyła, że od dnia 15 czerwca 2011r. nie pełni funkcji prezesa zarządu spółki (...) (...), rezygnację złożyła w siedzibie spółki.

Co do tych twierdzeń powódka nie wypowiedziała się. Mając na uwadze wyniki całej rozprawy Sąd Okręgowy na podstawie art. 230 k.p.c. uznał ten fakt za przyznany.

Brak zajęcia stanowiska może stanowić podstawę do zastosowania

art. 230 k.p.c. (por. Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III). Przyznanie może być [...] dorozumiane, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach. W takim wypadku sąd może uznać te fakty za przyznane (art. 230 k.p.c.). Zatem bierność strony może prowadzić do ustalenia faktów wyłącznie na podstawie twierdzenia przeciwnika. Jeżeli więc strona nie wypowie się co do żadnego faktu przytoczonego przez przeciwnika, sąd może oprzeć rozstrzygnięcie na stanie faktycznym ustalonym tylko na podstawie twierdzeń tej strony (zob. M Łochowski „Rola zasady kontrydiktoryjności w sprawach cywilnych dotyczących odpowiedzialności lekarzy za błędy w sztuce” PiM.2004.17.58).

Oświadczenie pozwanej, że rezygnację z funkcji prezesa zarządu złożyła na początku 2010 r. złożone na rozprawie apelacyjnej nie zostało w żaden sposób udowodnione. Zmieniając swoje dotychczasowe stanowisko i twierdząc, że poprzednia data była podana pomyłkowo, datę złożenia rezygnacji z funkcji prezesa zarządu pozwana powinna udowodnić zgodnie z art. 6 k.c. składając do akt odpis tego oświadczenia wraz z dowodem jego doręczenia wspólnikom spółki ewentualnie spółce do rąk prokurenta. Jako jedyny członek zarządu pozwana powinna zwołać nadzwyczajne zgromadzenie wspólników z porządkiem obrad uwzględniającym powołanie nowego zarządu i na nim złożyć rezygnację. Jednakże wcześniej wskazane formy złożenia rezygnacji są również akceptowane zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacyjnych, nie sposób zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 228 § 1 k.p.c., który dotyczy faktów powszechnie znanych.

Z opisu tego zarzutu wynika, że powódka faktycznie zarzuca naruszenie art. 228 § 2 k.p.c., który dotyczy faktów znanych sądowi urzędowo.

Ten zarzut też nie jest trafny. W sytuacji gdy sama pozwana przyznaje, że była członkiem zarządu (...) spółki z o.o. zastosowanie ma art. 229 k.p.c. i jest to fakt przyznany, który nie wymaga dowodu, a nie fakt znany sądowi z urzędu.

Odpis z KRS znajdujący się w aktach XII GNc 436/11 jest dokumentem urzędowym stanowiącym dowód w sprawie. Dane zawarte w opisie z KRS nie w każdym wypadku mogą być uznane za fakty znane sądowi z urzędu. Jeżeli by tak faktycznie było, to zgodnie z art. 228 § 2 k.p.c. sąd powinien na rozprawie zwrócić na nie uwagę stron.

Nie są znane powody, dla których Sąd meriti dowodu tego nie uwzględnił pomimo, że dysponował aktami sprawy XII GNc 436/11, które po wydaniu wyroku wraz z odezwą z dnia 13 listopada 2013 r. (k. 78) zostały zwrócone do XII Wydziału Gospodarczego.

Dane zawarte w Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego (<https://ems.ms.gov.pl>) nie stanowią faktów znanych sądowi z urzędu, ani też faktów powszechnie znanych.

Zasadnie powódka zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 229 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na pominięciu okoliczności przyznanej przez pozwaną - w treści sprzeciwu - dotyczącej pełnienia przez nią funkcji prezesa zarządu

w (...) spółce z o.o., w okresie powstania i wymagalności zobowiązania (...) spółki z o.o. wobec powódki i w efekcie braku wymogu prowadzenia

w tym zakresie postępowania dowodowego.

Wydając zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy dysponował też odpisem z (...) spółki z o.o. załączonym do akt sprawy XII GNc 436/11. W pozwie powódka wносиła o załączenie tych akt i przeprowadzenie dowodu ze znajdujących się w nich dokumentów. Wniosku tego Sąd I instancji nie oddalił i dysponując odpisem z (...) spółki z o.o. stwierdził, że powódka zapomniała wykazać, że pozwana była członkiem zarządu tej spółki.

Trafny jest również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na dokonaniu oceny dowodów w sposób selektywny, bez wszechstronnego rozważania materiału dowodowego oraz sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania.

Stosując zasadę swobodnej oceny dowodów według własnego przekonania, Sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a więc może

z zebranego materiału dowodowego wyciągnąć wnioski tylko logicznie uzasadnione. Sąd może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. Przy ocenie dowodów tj. ich wiarygodności i mocy, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia życiowego.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326).

W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznań świadka itd.

Sąd meriti pominął oświadczenie pozwanej zawarte w sprzeciwie

w przedmiocie przyznania okoliczności pełnienia przez nią funkcji prezesa zarządu (...) spółki z o.o. a także dokumenty znajdujących się w aktach sprawy

o zapłatę p-ko (...) spółce z o.o. o sygn. akt XII GNc 436/11, załączonych

w trakcie postępowania przed Sądem I instancji do akt niniejszej sprawy, w tym odpis

z (...) spółki z o.o., w którym pozwana była wpisana jako prezes zarządu (...) spółki z o.o.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są prawidłowe, aczkolwiek niekompletne, dlatego też pozbawiony racji jest zarzut błędnego ustalenia stanu faktycznego - tj. pominięcia przez sąd przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy faktu, że niezależnie od przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, pozwana złożyła oświadczenie w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 30.11.2012 r., w którym wyraźnie i jednoznacznie przyznała, że funkcję prezesa zarządu w (...) spółce z o.o. pełniła.

W prawidłowo ustalonym stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy roszczenie powódki uznać należy za zasadne.

Zgodnie z art. 299 k.s.h. jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania (§ 1). Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody (§ 2). Przepisy § 1 i § 2 nie naruszają przepisów ustanawiających dalej idącą odpowiedzialność członków zarządu (§ 3).

Powódka dochodząc roszczenia z art. 299 § 1 k.s.h. miała obowiązek wykazania (art. 6 k.c.) bezskuteczności egzekucji oraz okoliczność, że dochodzone roszczenie istniało w okresie, w którym pozwana był członkiem zarządu spółki będącej dłużnikiem powódki.

Pozwana z kolei mogła wykazywać, że w czasie pełnienia przez nią funkcji członka zarządu nie istniały podstawy do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, wiarygodność powódki powstała w okresie kiedy nie pełniła już funkcji członka zarządu oraz okoliczności egzoneracyjne z art. 299 § 2 k.s.h. Ciężar dowodu odnośnie tych okoliczności spoczywał na pozwanej.

W przedmiotowej sprawie powódka sprostowała ciężarowi dowodu określonego w art. 6 k.c. Załączonymi do pozwu i złożonymi w toku postępowania dowodami z dokumentów udowodniła ona zarówno bezskuteczność egzekucji, jak i fakt, że dochodzone roszczenie istniało i było wymagalne w czasie, w którym pozwana była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Ustalenie, że egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka z ograniczoną odpowiedzialnością nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela (podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 416/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 129).

Wystarczającym dowodem jest postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z tego względu, że jest oczywiste, iż z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucji (art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.), co określa się jako bezskuteczność egzekucji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 roku, sygn. II CSK 372/09, opubl. LEX 784972).

Pozwana nie udowodniła istnienia okoliczności stanowiących podstawę zwolnienia jej od odpowiedzialności względem powódki. W toku całego postępowania nie zgłosiła żadnych dowodów.

Z konstrukcji okoliczności zwalniających od odpowiedzialności wynika, że ratio legis art. 299 § 1 k.s.h. jest ponoszenie odpowiedzialności za zobowiązania spółki przez tych członków zarządu, za których urzędowania zaistniały przyczyny uzasadniające zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości, a którzy takiego wniosku nie zgłoszili.

Członkowie zarządu odpowiadają zarówno za zobowiązania, które zostały zaciągnięte i stały się wymagalne w czasie sprawowania przez nich funkcji, jak

i za zobowiązania, które zostały zaciągnięte przed powołaniem ich do zarządu, ale stały się wymagalne w czasie sprawowania funkcji, a nawet zobowiązania, które były wymagalne przed powołaniem ich do zarządu, jeżeli niewypłacalność spółki wystąpiła w czasie sprawowania przez nich funkcji.

Jeżeli dłużnik nie złożył wniosku o ogłoszenie jego upadłości w ustawowym terminie, a stan uzasadniający ogłoszenie upadłości trwa nadal, to obowiązek złożenia wniosku istnieje przez cały czas niewypłacalności dłużnika.

Z faktu, że ustawodawca określił dwutygodniowy termin do wypełnienia obowiązku zgłoszenia wniosku o upadłość nie wynika bowiem, że po bezskutecznym upływie tego terminu wygasa obowiązek zgłoszenia wniosku o upadłość. Jest oczywiste, że także po upływie tego terminu, w każdym następnym dniu istnienia podstawy do ogłoszenia upadłości, dłużnik ma nadal obowiązek zgłoszenia wniosku (stanowisko takie zajął również Sąd Najwyższy, Izba Cywilna w postanowieniu z dnia 9 kwietnia 2008 roku, V CSK 508/07; opubl.: Legalis).

Z zaprezentowanym powyżej stanowiskiem harmonizuje przeważające obecnie w orzecznictwie stanowisko określające odpowiedzialność normowaną przez przepis art. 299 k.s.h. jako szczególny przypadek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej na zasadzie winy (por. uchwała Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006 roku, III CZP 118/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 136 i powołane w niej orzeczenia Sądu Najwyższego, a z późniejszego orzecznictwa: wyrok Sądu Najwyższego z 6 lipca 2007 roku, III CSK 2/2007, niepubl.). Specyfika tego rodzaju odpowiedzialności odszkodowawczej przejawia się w tym, że wierzyciel, który nie wyegzekwował swojej wierzytelności od spółki, nie musi na zasadach ogólnych dowodzić wysokości doznanej wskutek tego szkody. Wystarczające będzie przedłożenie tytułu egzekucyjnego stwierdzającego istnienie zobowiązania spółki (por. uchwała Sądu Najwyższego z 15 czerwca 1999 roku, III CZP 10/99, OSNC 1999 nr 12, poz. 203, a co do wyjątków od wymogu przedstawienia tytułu - por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2006 roku, II CSK 300/06, niepublikowany) oraz wykazanie, że egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna (zob. K. Kruczalak, Kodeks..., op. cit., s. 449 oraz J.A. Strzępka i E. Zielińska, Kodeks..., op. cit., s. 857). Jeżeli członek zarządu nie wykaże, że szkoda wierzyciela była niższa od niewyegzekwowanego od spółki zobowiązania, to poniesie wobec wierzyciela odpowiedzialność do wysokości tego zobowiązania. Z omawianej regulacji wynika więc na rzecz wierzyciela domniemanie poniesienia szkody w wysokości niewyegzekwowanej wobec spółki wierzytelności.

Dodać należy, że domniemaniami w świetle regulacji art. 299 k.s.h. są objęte również: związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości oraz zawinienie przez członka zarządu niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 21 lutego 2002 roku, IV KN 793/00, OSNC 2003, nr 2, poz. 22; z 14 lutego 2003 roku, IV CKN 1779/00, OSNC 2004, nr 5, poz. 76 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z 28 lutego 2008 roku, III CZP 143/07).

Pozwana będąc członkiem zarządu ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. niezależnie od tego, kto działał w imieniu spółki (członek zarządu, pełnomocnik, prokurent) przy zaciąganiu zobowiązań objętych żądaniem pozwu.

Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego przesłanki odpowiedzialności pozwanej w rozpoznawanej sprawie ziściły się. P. M. w żaden sposób nie udowodniła istnienia przesłanek egzoneracyjnych, o których mowa w art. 299 § 2 k.s.h.

Ustawodawca przewidział, że członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności w trzech sytuacjach.

Po pierwsze, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie doszło do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki lub wszczęto wobec niej postępowanie układowe (ogłoszono upadłość z możliwością zawarcia układu).

Drugą z przesłanek egzoneracyjnych przewidzianych w art. 299 § 2 k.s.h. jest wykazanie przez pozwanego członka zarządu, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki obejmującej likwidację majątku lub z możliwością zawarcia układu, to miało to miejsce nie z ich winy.

Natomiast trzecią przesłanką jest wykazanie, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (lub nie wszczęto postępowania układowego – nie został złożony wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu), to wierzyciel nie poniósł z tego tytułu szkody.

Pozwana w ogóle nie prowadziła swojej obrony, co do wyżej wymienionych przesłanek egzoneracyjnych. Co zostało już wyżej stwierdzone, ciężar dowodu wskazanych wyżej okoliczności spoczywał na pozwanej.

Odpowiedzialność ukształtowana przez art. 299 § 1 k.s.h. służy interesowi wierzycieli i ma na celu ich ochronę, stanowiąc o zasadach i przesłankach odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w okolicznościach wskazanych w tym przepisie. Przesłanki egzoneracyjne określone w art. 299 § 2 k.s.h. mają na celu zrównoważenie sytuacji członków zarządu spółki z o.o. wobec wierzycieli, jeżeli mimo bezskuteczności egzekucji wobec spółki nie powinno się również do odpowiedzialności cywilnej pociągać tych osób, z przyczyn enumeratywnie wskazanych w powołanym przepisie. Przepis ten jest wyjątkiem od zasady odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o. przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. i do nich należy wykazanie okoliczności zwalniającej ich z odpowiedzialności względem wierzycieli spółki (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 22 maja 2013 roku (III CSK 321/12, LEX nr 1353211).

Pozwana nie przytoczyła żadnych dowodów w tym zakresie i w konsekwencji ponieść musi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i uwzględnił powództwo w całości. .

O kosztach postępowania przed Sądem Rejonowym oraz sądem odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c., art. 109 § 2 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.

Na zasądzone koszty postępowania przed Sądem I instancji w kwocie 2.917,00 zł składają się: 500,00 zł – opłata sądowa od pozwu, 2.400,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika powódki, 17,00 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Koszty postępowania apelacyjnego stanowią: 500,00 zł – opłata sądowa od apelacji, 1,200,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika powódki.

Wynagrodzenie pełnomocnika powódki będącego adwokatem zostało określone na podstawie § 6 pkt 5 w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. nr 72 z 2013r. poz. 461).